

Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?

09:21 / 07.10.2018 2146

بَلِّغْهُ نَعْلَهُ لِيَضْرِبَ رِيْبَهُ يَبْأَنَّ عَو-564
هِيَ لَعْلَهُ لِيَصَّيْبَنَّ لِيَلْجُرَّ عَاج
يَلْجُرَّ لَسْرَافٍ، دُوْهُجَمٌ يِّنَا: بَلِّغْهُ مَلَسَو
كَثَعَبٌ يَدَّلُ أَوْ: تَلِّقْهُ، هِيَ اسْنِضَعَبُ
يَلْجُرَّ لَسْرَافٍ مُثْ، أَمَّا أَلِي دُنْعِ أَمَّ قَحْلَابِ
نَهْلُكَ نَلْقُ يَّتَح، كَلِّدَلْ تَمِّ تَلِّقْهُ. يَرْحُ أ
يَدُنْعِ أَمَّ قَحْلَابِ كَثَعَبٌ يَدَّلُ أَوْ أَل: كَلِّدَلْ تَمِّ
هِيَ لَعْلَهُ لِيَصَّيْبَنَّ لِيَلْجُرَّ عَاج: أَمَّا أَلِي
«؟ لِيَلْجُرَّ أَدَهُ فِي ضِيْنَمِ» بَلِّغْهُ مَلَسَو

هَلْ لَ لْ لُ وُسَّرَ اِي اِنَّا : رَا صُنَّ اَلَا نَمُّ لُ جَرَ لَ اَقَف
: هَتَّ اُرْمَ اَل لَ اَقَف ، هَلْ حَرَ يَ لَ اِ هِبَ قَلَطَنَ اَف
هُ لَ لَ اِ يَّ لَ صَ هَلْ لَ اِ لُ وُسَّرَ فَيَضِ ي مَرَكَّ اُ
مَلَّ سَوِ هَيَّ لَع

؟ اَيَّ شَرَ كَذَنَعْلَه : هَتَّ اُرْمَ اَل لَ اَقِ ةَ ي اَوْرِي فَو
: لَ اَق ، ي نَ اِي بَ صَ تَ وُقَّ اِ اِ ، اَل : تَ لَ اَق
، اَشَعْلَا اُو دَارَا اِ ذِ اِ وِ ءِ يَ شَبُّ مَ هَيَّ لَ لَع
يئُ فُ طَ اُ ف ، اُنُ فَيَضِ لَ حَ دَ اِ ذِ اِ وِ ، مَ هَيَّ مَّ وَنَ ف
لَ كَّ اُ وِ اُو دَعَقَ ف ، لُ كُّ اُنَّ اُنَّ اِ هَيَّ رَا وِ ، جَ اَرَّ سَ لَ ا
اَدَغَ حَ بَّ صَا اُ مَ لَ ف ، نُنِي يَ وَا طَ ا تَ اَبَ وُ فَيَّ ضِ لَ a
مَلَّ سَوِ هَيَّ لَع هَلْ لَ a يَّ لَ صَّ يَّ بَّ نَ Lَ a يَّ لَع

أَمْ كَيْعِي نَصٌ نُمُّ هَلْ لَّابِجَعٌ دَقَلٌ «: لَأَقْف

هِيَ لَعُوقٌ فَتُمْ . «ةَلِيٌّ لَّابِجَعٌ كَيْعِي ضَب

564/1. Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир киши Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига келиб: «эй Аллоҳнинг Расули, мен очликдан қийналиб кетдим», деганида, у зот баъзи аёлларига одам жўнатдилар. (Аёллари) «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, бизда сувдан бошқа нарса йўқ», деди. Кейин бошқа хотинларига одам юбордилар. У ҳам аввалги каби сўз айтди. Хаттоки барчалари: «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, ҳузуримда сувдан бошқа нарса йўқдир», деб айтишди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам: «**Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?**» дедилар. Ансорийлардан бўлган бир киши: «Мен меҳмон қиламан, эй Аллоҳнинг Расули», деб, уйига олиб борди-да хотинига: «Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам меҳмонларини ҳурмат қил», деди.

Бошқа ривоятда у киши хотинига: «Сенда егулик бирор нарса борми?», деди. Хотини: «Йўқ, фақат болаларимнинг овқати бор холос», деди. Шунда у киши: «Болаларни бирор нарса ила юпатиб тур. Агар кечки овқатни хоҳлашса, ухлатиб қўй. Меҳмонимиз уйга кирганида чироғни ўчириб қўй. Меҳмонга биз ҳам еётгандек бўлиб кўринайлик», деди. Улар овқатга ўлтиришди. Меҳмон овқат еди. Икковлари оч ҳолда ётишди. Қачонки тонг отганида ҳалиги ансорий Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига борганида у зот: «**Аллоҳ таоло сиз эр-хотиннинг бу кеча ўз меҳмонларингизга нисбатан қилган ишингиздан мамнун бўлди**», дедилар.

Муттафақун алайҳ.